

РЕШЕНИЕ

№ 36797

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6447** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. С. И., чрез адв. В. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-1116-000032/06.03.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- Б., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б.„З“, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила, както и в несъответствие с целта на закона. Акцентираща се върху липсата на надлежно уведомяване за прекратена регистрация, както на липсата на законоустановените предпоставки за издаване на заповедта, тъй като причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди издаване на същата. Моли за отмяна на процесната заповед. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява. В депозирана от процесуален представител писмена молба са изложени аргументи с претенция за отмяна оспорваната заповед. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът- полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като същото не отговаря на действителната фактическа и правна сложност на делото.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на Наказателно постановление № 26-1166-000283/06.03.2026 г., с което на Н. С. И., за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП- управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, на основание чл.175, ал.3, пр.1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 255.65 евро и лишаване от право да управлява МПС, издадено във връзка с Постановление за отказ да се образува наказателно производство вх. №1463/2026 г. по описа на Районна прокуратура- Б., е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-1116-000032/06.03.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- Б., с която на Н. С. И. е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б.„З“, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за това че на 07.01.2026 г., около 13:00 ч., по ПП1-Е79, в района на км.380, „ПВ Б.“, с посока на движение от [населено място] към „Кр. Дефиле“, управлява собствения си лек автомобил М. , с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверка с РСОД и дежурен в 02 РУ Б., е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025 г. по чл.143, ал.10 от ЗДвП.

По делото са приети писмените доказателства, приложени към жалбата, както и доказателствата, съдържащи се в административната преписка.

Представена и приета по делото е и застрахователна полица от 07.01.2026г., видно от която за процесния автомобил има валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с период на застрахователно покритие от 07.01.2026г. до 06.01.2027 г., поради което са настъпили материалноправните предпоставки за служебно възстановяване на прекратената регистрация на превозното средство от тази дата.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна– адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети ангажираните от ответника заповеди, от които по безспорен начин се установява, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В

чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В заповедта е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, съгласно който по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Предвид това в заповедта е прието, че към момента на проверката е налице фактическо основание по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 25.11.2025 г., а управлението е установено на 07.01.2026 г.

Сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". Нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност.

В съдебната фаза не са приети доказателства за изпратено уведомление от Информационния център и никъде в заповедта не е посочен релевантният факт на уведомяването, поради което е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на оспорения акт.

Отделно от това, съдът намира, че в случая изобщо не са били налице основанията за налагане ПАМ, тъй като органът не е съобразил фактите към момента на издаване на ИАА- 06.03.2026 г., а именно по несъмнен начин е установено по делото, че към тази датата автомобилът вече е имал сключена застраховка ГО на 07.01.2026 г., респ. са били налице основанията за служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Т.е. веднага след установяване на нарушението /07.01.2026 г./ същото е своевременно отстранено и регистрацията на автомобила е

възстановена /ex lege/, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност" още преди датата на издаване на ЗППАМ.

С оглед изложеното оспорваната заповед следва да бъде отменена като материално незаконосъобразна и постановена в противоречие с целта на закона.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 5,11 евро- за държавна такса в полза на жалбоподателя, като са налични и доказателства за извършването им, ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 300 евро, което е съответно на положения от адвоката труд предвид фактическата и правна сложност на делото, като за ориентир се взима минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, поради което възражението за прекомерност на ответника е неоснователно.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. И. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-1116-000032/06.03.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- Б., с която на Н. С. И. е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б. „З“, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи- Б. да заплати Н. С. И., с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 305,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.